18

Aventurile lui Morgan Piratul

ÎN MĂRILE CHINEI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 18

*****

ÎN MĂRILE CHINEI[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] DANS LES MERES DE CHINE.

Căpitanul fără echipaj

Se confruntase cu un uragan de neînchipuit, dintre acelea ce se numesc taifunuri, un fel de trombă marină care provoacă adesea devastări înspăimântătoare în mările Chinei şi ale Japoniei.

Marea încă mai mugea furioasă. Atmosfera era opacă şi netransparentă, ceaţa de nepătruns. Pe cer fugeau cu iuţeală nişte nori de o formă bizară.

Cu toate acestea, cel mai puternic uragan trecuse. Violenţa, ca să spunem aşa, se făcuse cioburi. Masa de apă răvăşită nu mai putea să pună în primejdie zvelta şi solida corabie, care când apărea ca un turn pe creasta valurilor, când se prăvălea în adâncul văilor săpate de ondulaţiile valurilor.

Aceasta era o navă deosebită, dintre acelea ce se comportă cu vitejie pe mările foarte agitate. Nu arbora nici un pavilion, dar cu toate că nu i se cunoştea naţionalitatea, înfăţişarea sa trăda cunoştinţele şi priceperea constructorului. Era făurită de lucrători îndemânatici după planurile îndrăzneţului căpitan, care la acea oră se afla pe pasarela de comandă, hotărât ca o stâncă, în ciuda rostogolirii valurilor, care nu o singură dată au fost pe punctul de a-l lua cu ele. Tânăr, mândru şi frumos, cu talie elegantă şi robust modelat, într-o îmbrăcăminte de un roşu aprins, cu o pălărie mare cu pene undulate ce-i încorona nobilul cap încadrat de bucle mătăsoase, el îşi fixa ochiul de vultur, când spre marea înfuriată ce se liniştea cu greu, când spre singura velă de furtună, de care se servea pe această vijelie ca să impulsioneze nava.

Acesta era căpitanul Morgan, eroul mărilor.

Însă unde se afla echipajul acestui rege al oceanelor? Ce se întâmplase cu aceşti piraţi îndârjiţi, care nu aveau asemănare nici în luptă, nici la manevrarea velelor? Puntea corăbiei era aproape pustie. Este adevărat că la cârmă se afla bătrânul pilot francez Andre, credinciosul tovarăş al lui Morgan, cel care îl crescuse din copilărie şi care rămânea cel mai bun ofiţer. În pofida părului său cenuşiu, acesta era încă un bărbat viguros, datorită constituţiei sale de fier.

Cârma nu putea să fie în mâini mai sigure, mai capabile să reziste la loviturile de berbec ale furtunii. La fel ca şi stăpânul său, Andre era un om care nu se clintea niciodată de la postul

datoriei şi al onoarei.

Alături de aceste două mari figuri, nu se putea vedea pe punte decât un al treilea personaj, dacă acest termen nu este prea pretenţios pentru a-l indica pe un flăcău numit familiar Klas, o prescurtare a lui Nicolae, echivalentul lui Colas în franceză. Klas număra abia optsprezece primăveri. Acesta era un zdrahon foarte voinic, cu ochii mici, vioi şi pătrunzători ca un sfredel, cu maxilare destul de puternice şi neobosite, ca şi braţele, care precis că nu erau făcute ca să inventeze pulberea.

Era un începător olandez, pe care tatăl său îl angajase la bordul corăbiei lui Morgan, ştiind din experienţă că aici va primi o şcoală bună, căci el însuşi servise ani întregi sub pavilionul negru. Însă cu excepţia acestor trei personaje, unde era şi ce făcea restul echipajului? Când Klas a deschis un tambuchi şi a coborât în întrepunte, s-au auzit nişte suspine şi gemete. Tânguirile veneau din cazarma mateloţilor, unde zăceau în hamacuri, în număr foarte redus şi evident în prada unor suferinţe cumplite, oamenii pe care Morgan îi mai păstra încă, dintre toţi acei care nu de mult se aflaseră pe corabia lui.

Căpitanul şi oamenii săi trecuseră prin încercări îngrozitoare. Toate elementele naturii păreau să se fi unit împotriva lor. Un uragan înfricoşător, comparabil cu cel pe care îl pusese la grele încercări la capul Horn, pe care am avut ocazia să-l descriem într-una din aceste povestiri, îl separase de restul flotilei sale. După aceasta, nava sa târâtă de forţa de nerezistat a furtunii, se îndepărtase din ce în ce mai mult din drumul său. Însă nimic nu putea slăbi calmul tânărului căpitan, obişnuit să înfrunte cele mai mari pericole şi să le depăşească.

Din nefericire, oamenii săi suferiseră mult, nu numai din pricina naturii dezlănţuite, ci şi din propria lor vină. Trecând prin dreptul unor insule, Morgan avusese grijă să-şi împrospăteze proviziile cu fructe şi legume proaspete. Însă mateloţii dispreţuiau ceea ce ei numeau ironic un regim de papă-lapte şi preferau să o ţină mereu cu biscuiţi şi carne sărată, care le satisfăcea mai mult gustul, dar a căror consumare prelungită trebuia să aibă în cele din urmă consecinţe neplăcute.

În lunga şi formidabila furtună de care am pomenit, şi din care corabia scăpase cu greu fără mari neajunsuri, Morgan nu avusese vreme, în această dezlănţuire a naturii să se ocupe de oamenii săi aşa cum îi era obiceiul. De aceea, a fost cu tristeţe surprins să constate că cea mai mare parte a mateloţilor erau atinşi de scorbut, acea boală crudă căreia îi sunt supuşi oamenii

mării ce se hrănesc multă vreme şi fără întrerupere cu carne sărată şi legume uscate.

Marinarii săi erau într-o stare de slăbiciune destul de jalnică, în aşa fel încât nu au avut altă posibilitate decât să se stabilească pe undeva printre paşnicii indigeni. Aici se bucuraseră de cea mai bună primire şi lui Morgan îi crescuse speranţa că sub acest climat, unde regimul unei alimentaţii proaspete, îndeosebi vegetală, le va reface complet sănătatea. Cu aceeaşi ocazie, nu a neglijase să-şi aprovizioneze din plin corabia cu rădăcinoase comestibile şi cu fructe, cărora le cunoştea virtuţile sănătoase.

Din nefericire, această insulă nu avea decât un neajuns. Ca cea mai mare parte a insulelor formate din madrepori, ea nu poseda nici un port, nici un adăpost natural, aşa încât Morgan fusese silit să pornească pe mare, lăsând pe uscat, în tratament sau convalescenţă, cea mai mare parte a echipajului său. Îi rămâneau cel mult vreo douăzeci de oameni, cu care avea să se menţină în apele arhipelagului de corali, din care făcea parte această insulă, până ce bolnavii erau în stare să-şi reia viaţa la bord. Însă într-o noapte, cu totul pe neaşteptate, izbucnise un nou uragan, mai furios decât primul. Acesta era un taifun, fenomenul atmosferic cel mai de temut în aceste mări.

Pentru a-şi salva corabia, deja atât de încercată, pe care avântul furios al taifunului din larg o împingea spre fundurile puţin adânci de care sunt înconjurate aceste insule, lui Morgan nu-i rămăsese altceva decât să pornească în largul mării. Îşi abandonase ancora, neavând vreme să o ridice şi a riscat manevre îndrăzneţe cu pânzele, care sub o conducere mai puţin îndemânatică ar fi determinat scufundarea navei, însă care dimpotrivă, a avut un succes deplin. În câteva clipe a fost departe de primejdioasele recifuri. Însă căzuse de la Caribda la Scila. Primejdia de care fugise Morgan nu era mai puţin mare decât aceea de care scăpase. Uraganul ce urla cu turbare din est aruncase corabia lui Morgan din ce în ce mai spre vest. Taifunul durase aproape o săptămână şi atinsese o furie de o asemenea intensitate maximă, încât se părea că nava pirat, în ciuda robustei sale construcţii, avea să fie făcut ţăndări sub efortul combinat al vântului şi al valurilor. Morgan nu părăsea duneta şi nu putea supraveghea cu de-amănuntul bordul cum făcea de obicei. Alături de el, Andre, la rândul său avea destule de făcut la cârmă. Cei câţiva oameni valizi ce compuneau acum echipajul nu scăpau ocazia de a face chiolhanuri. Fără rea intenţie şi cu convingere că ele le vor spori şi mai mult puterile, însă

dimpotrivă, acestea aveau efecte contrare. În ciuda tuturor recomandărilor, consumau carne sărată, crezând că înghiţind pahare pline cu rom îşi înlesneau digestia, o imprudenţă destul de obişnuită oamenilor din situaţia lor, ale cărei efecte nu întârziau să se facă simţite.

Toţi aceştia au ajuns într-o stare de slăbiciune jalnică, nepărăsindu-şi hamacurile, de teamă că nu vor avea putere să urce din nou pe ele. Aceşti marinari viguroşi oţeliţi de intemperii şi neobosiţi în luptă erau doborâţi de înfricoşătoarea boală. Scorbutul îi transformase pe aceşti oameni în nişte copii mici, slabi şi neputincioşi. Zăceau, strigând şi gemând, blestemându-şi soarta, pe care totuşi chiar ei şi-o croiseră, şi în suferinţele lor intense, în momente de depresiune, îşi chemau moartea.

Klas era singurul, care urmând conştiincios instrucţiunile căpitanului, nu se lăsase ispitit. După ce trecuse cu o viteză ameţitoare prin tot felul de primejdii marea Coralilor, şi fuse târât la sute de mile de locul de plecare, Morgan a constatat, într-o dimineaţă cenuşie şi ceţoasă, că taifunul era destul de potolit ca să-şi permită să controleze nava şi să inspecteze rapid avariile şi daunele ce le suferise. Fuseseră smulse câteva bărci şi bastingajul era desprins în diferite locuri. Însă în ansamblul ei corabia era intactă. Nu se produsese nici o spărtură, ceea ce era cel mai important. Încă se putea rezista pe mare. Morgan se grăbea să facă observaţiile de cuviinţă ca să stabilească exact situaţia corăbiei. Căci toată săptămâna cât durase uraganul îi fusese cu desăvârşire imposibil să întreprindă ceva în această privinţă. Între timp, norii se împrăştiau puţin câte puţin. Din timp în timp se arăta câte o rază de soare. Lui Morgan i s-au adus instrumentele de observaţie, şi după ce a luat înălţimea soarelui, a făcut calculele necesare şi a stabilit într-un mod destul de precis punctul unde se găsea corabia. El a părăsit pasarela şi s-a îndreptat spre Andre, credinciosul său pilot şi sfătuitor.

— Lasă cârma, Andre, i-a spus el. Ai ţinut destul de mult bara. A venit rândul meu. Te voi înlocui.

— Aş putea să rămân la cârmă şi mai multă vreme, a răspuns Andre. Am fost înlocuit deja un pic de Klas, care n-a trebuit decât să ţină bara. Însă unde ne găsim noi acum? Dacă ai coborât de pe pasarelă, înseamnă că navigăm pe o mare fără recifuri de corali, care în ultimul timp ne-au făcut atâtea griji. Am fost antrenaţi departe spre vest?

— N-am stabilit într-un chip foarte precis, a răspuns Morgan. Însă după calculele mele aproximative, am fost împinşi foarte

departe. Ne găsim în marea Chinei şi nu la o prea mare distanţă de coastele acestui imperiu ceresc. În tot cazul, nu ne vom teme de bancuri de corali şi de funduri puţin adânci.

— Drace! a exclamat Andre. Acest taifun satanic ne-a aruncat departe de traseu. Tunete din Brest! Credeam că ne găsim cel mult în nordul Australiei! Şi acum iată-ne pe marea Galbenă, aproape de imperiul milenar, în care locuieşte acea rasă cu ochii oblici şi migdalaţi, acei orientali perfizi cu părul împletit în cozi lungi! Acei de acolo nu sunt prietenii mei, căpitane. Am avut de-a face cu aceşti caraghioşi înainte de a mă înrola sub tatăl tău. Mă aflam pe o corabie olandeză care a fost atacată de banditii cu pielea galbenă. Te asigur că a trebuit să înălţăm toate velele ca să scăpăm de ei. Aceste meleaguri furnică de piraţi chinezi. Este o seminţie îndrăzneaţă şi crudă, care nu se teme să atace cele mai mari corăbii. Fireşte, ei se ţin departe pe timpul furtunilor mari. Căci corăbiile lor nu sunt făcute ca să înfrunte puternice rafale de vânt. Vântul ne va reţine câtva timp aici. Cu condiţia să nu ne apropiem prea mult de coasta chineză! Dacă ne observă piraţii galbeni, s-ar putea ca lucrurile să se întoarcă rău împotriva noastră. Ei ne vor ataca, şi cum am putea să le ţinem piept, cei trei care suntem, mai ales că unul din noi va fi ocupat cu cârma? Oamenii nu sunt în stare să facă nici cea mai uşoară treabă. Trebuie să regrete amarnic orbirea şi neascultarea lor! Au mâncat ceea ce au vrut! Aşa le trebuie. Acum ar vrea mult să facă ceva, dar nu pot să mişte nici măcar un deget!

Spunând acestea, Andre a predat cârma în mâinile lui Morgan şi a coborât în întrepunţi ca să viziteze pe bolnavi, care ofereau un spectacol demn de toată mila. Aveau gingiile umflate şi dinţii dezrădăcinaţi. Membrele mai înainte atât de puternice, erau ca atrofiate şi paralizate. Unii, posaci şi tăcuţi, erau retraşi în durerea lor. Alţii se avântau în gemete şi căinţe amestecate cu înjurături şi blesteme. Ruliul şi tangajul le agravase starea rea pe timpul fugii din faţa uraganului.

— Acum vă daţi bine seama, le-a spus Andre, aducându-le fructe şi supă de legume, singurele alimente, ce le puteau mânca. Vedeţi bine unde v-a condus neascultarea ordinelor căpitanului. Vor mai trece multe zile înainte de a putea fi puşi pe picioare. Vă daţi seama în ce primejdie ne-a atras neascultarea voastră. Fără căpitan vom fi luaţi unul câte unul de diavol, şi eu ca şi voi. Iată ce înseamnă să nu ştii să te opreşti la timp, să nu fii în stare să faci un efort ca să-ţi reţii pofta de mâncare. Nu v-aţi dat seama de efectele acestui regim decât atunci când v-aţi

încăpăţânat să-l urmaţi. Aţi fost preveniţi şi nu v-au lipsit alte alimente. Însă aţi vrut să faceţi de capul vostru, şi din cauza aceasta, voi ca şi noi, din nefericire, vom suferi nişte consecinţe inevitabile!

În pofida acestor reproşuri, şi mustrări, Andre nu şi-a îndeplinit mai puţin datoria cu devotament. El a trecut de la un bolnav la altul şi nu s-a oprit decât atunci când i-a îmbărbătat şi îngrijit pe toţi. La sfârşit s-a gândit la el însuşi, fără a uita de căpitan şi de Klas, cărora le-a adus pe punte câte ceva de-ale mâncării.

S-a lăsat seara, apoi s-a înnoptat şi din est sufla un vânt cu mare putere.

Morgan s-a străduit cât mai mult să se menţină departe în largul mării cu ajutorul unei singure vele, vela de furtună. Însă îi era imposibil să împiedice corabia să fie împinsă din ce în ce mai mult în marea Galbenă şi să se apropie pe nesimţite de coastele Chinei. Dimineaţa vremea se mai luminase un pic. Soarele se arăta mai des şi în depărtare la orizontul apusean apărea o dungă albăstruie, asemănătoare cu o pătură de ceaţă. Marea devenise mult mai calmă.

— Recunosc aceste locuri, a mormăit bătrânul Andre arătând orizontul cu un aer morocănos. Asta-i coasta chineză infestată de piraţi cu pielea ca şofranul şi cu părul în coadă. Aceşti barbari nu sunt neîndemânatici şi am auzit mai multe poveşti care demonstrează severele dificultăţi ce le vom întâmpina cu ei.

Morgan spera că vântul se va schimba, cu toate că nu părea deloc să se întoarcă. Bătrânul Andre trecuse din nou la cârmă. Privirea nu-i părăsea uriaşa întindere a apei devenită calmă. Toate eforturile sale încercau să împiedice corabia să fie purtată repede înspre îndepărtatul uscat.

— Căpitane, a strigat el deodată lui Morgan, care îşi ocupase din nou locul la dunetă. S-ar părea că se aude vuietul unei lupte. Sau să fie explozia unui vulcan?

— Nu, bravul meu Andre. Acesta nu se aseamănă cu o explozie vulcanică. Lasă-te dus mai spre nord. Vreau să ştiu ce se petrece acolo. Teatrul luptei este destul de îndepărtat. Însă mai mult ca sigur că ceea ce auzim sunt nişte bubuituri de tun!

Piraţii chinezi

Andre, supunându-se maşinal, nu înţelegea totuşi cum Morgan putea să comande o asemenea manevră.

— Căpitane, a zis el lui Morgan când vuietul surd şi scurtele întreruperi ale canonadei i-au ajuns din nou la urechi, ascultă-mă te rog! Să nu mergi în aceste ape infestate de demonii chinezi. Ce vom putea să facem acolo noi trei? Va fi, căpitane, o nebunie curată, îţi dau cuvântul meu. Aceşti piraţi chinezi sunt extrem de temuţi. Nu se prezintă niciodată în număr mare şi recurg la tot soiul de şiretenii infernale. Să nu intervenim în treburile lor şi de altminteri, ce-am putea să le opunem.

— N-avem decât să ne urmăm direcţia, a răspuns tânărul erou, indiferent. De altfel vântul nu ne lasă altă alegere. Vom naviga împotriva vântului manevrând pe căi ocolite, cât mai încet cu putinţă. Mai departe vom vedea bine ce se va întâmpla.

Bombardamentul de artilerie, pe care Morgan şi cei doi tovarăşi ai săi îl auzeau la nord provenea de la o luptă îndârjită. În marea galbenă naviga o corabie mare ce flutura pavilionul portughez. Venea din Moluce, sau Insulele Mirodeniilor, şi suferise puternic de pe urma taifunului, care o târâse cu el. Pe bordul său nu se vedeau decât pânze zdrenţuite şi bărci avariate, la fel ca şi bordul corăbiei lui Morgan. Însă numerosul echipaj al navei aveau altă treabă de făcut decât să repare avariile. Ea era asaltată din toate părţile de nişte atacatori groaznici. Şase bastimente mici şi mari, de o formă ciudată, înconjurau nava portugheză, de altfel bine înarmată. Aceste bastimente, cam joase, erau prevăzute cu vele mari şi puternice. Erau jonci chinezeşti, nu din acele jonci un pic mai grele destinate comerţului, ci din corăbii special construite în vederea pirateriei, la prova lor observându-se ceea ce se numeşte punţi de abordaj, prevăzute cu căngi lungi din fier. Însă piraţii chinezi nu ajunseseră la momentul folosirii lor.

Deocamdată erau angajaţi cu portughezii într-o luptă de artilerie, în care se serveau de tunuri instalate la prova şi la pupa joncilor, pe afeturi mobile, oferind iuţeală şi precizie tirului lor. Această dispunere le permitea de asemenea să nu se expună tribordului şi babordului corăbiei portugheze, ca să nu primească din plin salvele lor. Aveau grijă, potrivit tacticii obişnuite, să atace marea corabie la cele două capete, pe la prova şi pupa,

unde portughezii nu posedau, ca toate corăbiile europene, decât tunuri al căror tir era puţin primejdios. Între timp, corabia a cărei artilerie devenise aproape nefolositoare, se pregătea să respingă abordajul. Mateloţii fiind înarmaţi până în dinţi, îşi imaginau că piraţii aveau să se apropie şi să încerce să-i agaţe cu căngile lor de abordaj. Erau gata să li se opună cu un foc zdrobitor de muschete şi să-i arunce în mare.

Nu-şi făceau nici o iluzie asupra sorţii ce-i aştepta în caz de înfrângere. Piraţii chinezi nu cunoşteau nici o milă. Nu numai că-i masacrau fără îndurare pe duşmani, dar îi mai făceau să piară în cele mai crude torturi.

Joncile erau destul de aproape ca să se poată distinge feţele galbene ale atacatorilor şi să se audă strigătele sălbatice de triumf ce le scoteau barbarii, agitându-şi armele cu gesturi sfidătoare.

Însă în pofida sfidării lor, piraţii chinezi văzând bine că vasul portughez dispunea de un echipaj numeros, dispus să se apere până la capăt, nu aveau nici o dorinţă să moară într-un abordaj prematur. Ei au procedat mult mai bine. Trei jonci au înaintat puţin câte puţin către bompresul şi celelalte către pupa portughezilor.

Deodată printre jonci a trecut şi le-a depăşit o mică ambarcaţie, navigând spre prova corăbiei. Ea nu conţinea decât patru chinezi, din care trei vâsleau cu înfocare, în timp ce al patrulea, un adevărat gigant cu chipul respingător, aplecat înainte, ţinea în mână o torţă aprinsă.

În aceeaşi clipă, manevra s-a repetat la pupa corăbiei portugheze. Norii de praf ce acopereau marea în jurul luptătorilor i-au împiedicat pe portughezii îngrămădiţi pe punte să observe cele două mici bărci, şi dacă vreunul dintre ei le-ar fi observat, n-ar fi crezut că merită să se ocupe de o asemenea echipă slabă, în tot cazul incapabilă să invadeze puntea corăbiei, fără a fi imediat masacrată.

Însă chinezii nu se gândeau deloc să se caţere pe punte. Tot ceea ce voiau era să se apropie cât mai mult cu putinţă de marea corabie. Una din bărcile lor ajunsese acum chiar sub bompres şi cealaltă foarte aproape de cârmă. Atunci a răsunat un fluierat strident, care era evident un semnal. Fiecare din cei doi giganţi aplecaţi în bărci s-a ridicat deodată. Aveau în mâini mai multe vase de porţelan acoperite deasupra, umplute cu o substanţă negricioasă şi bituminoasă, destul de deasă. Fiecare recipient, de mărimea unei ghiulele obişnuite, era prevăzut cu un

mâner de bambus. Feţele celor doi coloşi s-au luminat de un râs strâmb şi diabolic, când mereu neobservaţi de portughezi, şi-au apropiat torţele cu materia aceea, căreia i-au dat foc. Imediat şi cu o rapiditate şi o dibăcie de necrezut, cei doi oameni şi-au aruncat oalele pe puntea corăbiei portugheze, unde s-au spart în mijlocul echipajului. Au aruncat imediat şi succesiv multe altele, şi cele două bărci, cu treaba lor infernală îndeplinită, s-au întors cu toată viteza ramelor, fiecare la jonca de unde plecase.

Pe nava portugheză răsunau deja strigăte înspăimântate.

— Nişte oale puturoase! Nişte oale puturoase! strigau marinarii bătrâni, tulburaţi cu totul. Dumnezeule din cer, Sfântă Fecioară! Apără-ne! Chinezii şi-au aruncat oalele lor diabolice, oale pline cu materii puturoase!

— Azvârliţi peste bord toate aceste oale infecte! a urlat căpitanul de pe înaltul dunetei. Vom fi cu toţii asfixiaţi şi otrăviţi!

Recipientele din porţelan se sfărâmaseră de-acum şi materia neagră ardea ca o torţă. Un nor cenuşiu şi-a răspândit pe toată corabia vălul vătămător. Mateloţii cei mai apropiaţi cădeau grămadă, ca trăsniţi. Aceste emanaţii împuţite şi duhnitoare, de care s-ar fi spus că erau scoase din infern, se întindeau din ce în ce mai mult şi pe punte cădeau noi victime.

Căpitanul era un om hotărât şi şi-a dat seama că nici o fiinţă omenească nu putea să reziste în această atmosferă respingătoare.

— Toată lumea în întrepunţi! a strigat el cuprins de disperare. Ne vom apăra acolo cu focuri de muschete şi pistoale, cu arme albe şi chiar cu lovituri de tun, dacă aceste canalii galbene vor coborî în baterii!

Nu mai era vreme. Echipajul înnebunit şi-a părăsit camarazii asfixiaţi şi întinşi pe punte şi s-a năpustit cu capul aplecat prin tambuchi. Fiecare fugea cât mai repede fără a se preocupa de celălalt, departe de aceste emanaţii dezgustătoare şi mortale. Chiar şi pilotul şi-a abandonat cârma. La rândul său şi căpitanul a părăsit pasarela, ca să se ocupe de oamenii săi înnebuniţi.

Atunci, au înaintat cu băgare de seamă două jonci şi curând corabia portugheză trosnea din toate încheieturile. Două punţi grele de abordaj au fost aruncate simultan peste bordul acesteia, la prova şi la pupa, şi de-a lungul acestui fel de pasarele au pornit să alerge o mulţime de caraghioşi. Ţineau în mâini bucăţi de stofă impregnate cu un lichid special, în timp ce-şi acopereau nasul şi gura ca să treacă fără urmări grave peste locul infestat. În altă mână duceau nişte căldări pline cu un fel de pământ

unsuros, pe care-l răspândeau pe punte, pe deoparte pentru a acoperi materia bituminoasă, pe de alta, ca să facă puntea mai puţin alunecoasă. În urma lor venea o grămadă de alţi chinezi şi corabia portugheză a furnicat curând de feţe galbene. Vântul risipise repede ultimele rămăşiţe de vapori pestilenţiali. Însă galbenii erau stăpâni pe punte. Jos, în baterii, supravieţuitorii se aşteptau, hotărâţi, la o apărare disperată.

Atunci s-a desfăşurat o scenă îngrozitoare. Chinezi s-au aruncat ca nişte animale sălbatice asupra nefericiţilor portughezi căzuţi pe punte, ameţiţi şi pe trei sferturi asfixiaţi de gazul din oalele aprinse. Ei i-au ridicat încet având grijă să ca mai întâi să-i facă să-şi revină, doborându-i cu o barbarie oribilă. Chinezii sunt prin firea lor foarte cruzi. Ei se delectează în sângele victimelor fără apărare. Era o ocazie bună să guste această plăcere. Câţiva portughezi au fost luaţi în vârful suliţelor şi duşi în triumf, în timp ce călăii scoteau aclamaţii zgomotoase, amestecate cu urlete de agonie. Tot ce se afla pe punte a fost trimis la moarte fără milă. După aceea, chinezii s-au gândit să-şi continue în altă parte opera lor de masacru şi exterminare. Cu privirile întoarse spre punţile de abordaj păreau să aştepte, pentru a începe, sosirea cuiva.

Deodată a izbucnit o aclamaţie asurzitoare:

— Liuping! Iată-l pe Liuping! strigau cu toţii piraţii galbeni. Liuping, fiul cerului! Faceţi loc căpitanului, care va termina exterminarea diavolilor albi!

Într-adevăr, s-a văzut apărând Liuping, şeful piraţilor chinezi. Acesta era un om încă tânăr, de o forţă herculeană, îmbrăcat cu un lux fastuos. Îl înconjura şi urma o escortă impunătoare, în costume strălucitoare.

Oricât de tânăr părea, Liuping nu era mai puţin un ticălos înrăit, de o ferocitate fără seamăn. Pe chipul său fără expresie, de culoarea lămâii, ochii i se asemănau cu cei ai unui tigru furios.

El a contemplat cu satisfacţie cadavrele îngrămădite pe punte şi a ascultat raportul locotenentului său, care condusese de la început atacul.

— Vai! Diavolii albi sunt închişi acolo dedesubt, a spus el cu un surâs satanic. Fără îndoială că vor să se apere şi să-şi vândă scump viaţa. Însă eu nu am nici cea mai mică dorinţă să sacrific viaţa unui singur om din echipaj. Nu, îi vom afuma pe aceşti portughezi şi îi vom face să iasă din găurile lor ca nişte vulpi din bârlog. De îndată ce vor fi asfixiaţi şi ameţiţi, ne vom veseli cu executarea lor.

Aceste cuvinte diabolice au fost primite cu o bucurie delirantă şi monştrii s-au apucat de îndată de treabă. Cu ajutorul securilor şi ferestraielor au tăiat o deschidere pe punte. Dar portughezii au astupat-o şi baricadat-o imediat, căci urmăreau cu atenţie tot ceea ce se petrecea deasupra capetelor lor şi nu se îndoiau de ceea ce voiau să facă demonii chinezi. Însă deschiderea putea fi mărită mai uşor decât baricadarea. În zadar portughezii au tras focuri prin noile crăpături, care au doborât un oarecare număr de piraţi. Asta nu era de ajuns ca să-i oprească pe cei de sus să-şi execute planul. De îndată ce securile au deschis o gaură de dimensiuni suficiente, au dat drumul în interiorul bateriei la una din oalele lor puturoase. Acest prim vas aprins, încărcat cu materie infectă s-a sfărâmat în întrepunţi, răspândindu-şi gazul ucigător, de care nefericiţii portughezi nu puteau să scape. Au aruncat zadarnic o pânză de velă peste această oală în flăcări. De altminteri, chinezii aruncau noi vase, şi când au crezut că introduseră în interior un număr destul de mare, au acoperit deschiderea ca să oblige infernalii vapori să pătrundă până în cele mai retrase colţuri.

Bateria era plină de strigăte şi gemete ce dădeau fiori. Nefericiţii marinari neputând să lupte împotriva emanaţilor vătămătoare, se sufocau. De disperare, mulţi intrau în saborzi şi se aruncau în apă ca să scape de urgie.

Însă piraţii prevăzuseră şi această tentativă supremă. Bărcile desprinse de jonci îi culegeau pe nefericiţii ce se aruncau în valuri. De îndată ce apăreau la suprafaţă, erau apucaţi de mâini hrăpăreţe, traşi în ambarcaţie şi măcelăriţi cu sânge rece.

Astfel, toţi oamenii echipajului erau sortiţi unei morţi inevitabile, în orice parte se întorceau şi fără nici o şansă de salvare. Haosul a ajuns la culme printre aceşti bieţi marinari, când a căzut fără cunoştinţă şi căpitanul corăbiei. Câţiva s-au refugiat în fundul calei, însă şi asta era invadată de aceeaşi vapori şi au fost înăbuşiţi aici.

După vreo două ore, în interiorul corăbiei portugheze domnea o tăcere de moarte. Marinarii care nu fuseseră masacraţi sau nu se aruncaseră în mare zăceau pe ici şi colo prin colţuri. Piraţii chinezi, cuprinşi de o bucurie expansivă, dansau o horă infernală pe punte. Deodată a răsunat la pupa vasului un strigăt neaşteptat. Provenea dintr-o cabină chiar de la pupă, căreia piraţii nu-i acordaseră atenţie până atunci. Printre strigătele ce se făceau auzite se puteau desluşi nişte voci de femei.

O nefericită prizonieră

Liuping şi-a scos imediat sabia şi a poruncit celor mai apropiaţi piraţi să-l urmeze. Evident că în acea cabină se desfăşura o luptă groaznică şi disperată. Într-adevăr, aici se refugiaseră câţiva portughezi când se aruncaseră pe punte primele oale toxice. Nişte piraţi chinezi în căutare de prăzi forţaseră uşa şi s-au găsit în faţa ultimilor supravieţuitori din echipajul european. Portughezii ştiau că chinezii nu erau îndurători şi oamenii rămaşi erau hotărâţi să-şi vândă scump viaţa. Liuping a dovedit cu această ocazie că ştia să-şi rişte persoana sa. El s-a aruncat în primul rând, slobozind strigăte sălbatice.

Pocneau pistoalele, săbiile, suliţele şi securile de abordaj loveau cu patimă furioasă. Portughezii şi chinezii erau încleştaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, corp la corp, la îngusta uşă a cabinei. Însă portughezii nu erau decât vreo cincisprezece. Ei au doborât câţiva duşmani şi au fost ucişi rapid de numărul adversarilor. A fost un nou masacru. Învingătorii s-au amuzat o clipă zdrobind craniile ultimilor portughezi şi le-au străpuns corpurile cu suliţele. Liuping şi locotenentul său au sărit în interiorul cabinei peste grămada de victime. Strigătele nu încetau şi când fumul pulberii s-a mai risipit, şeful piraţilor chinezi a observat trei femei.

Fără îndoială, ele se urcaseră pe bordul corăbiei la Moluce pentru a se întoarce în ţările lor. Printre aceste Liuping a distins din prima ochire o fată răpitoare. Celelalte două erau probabil servitoarele sale. Acestea îngenuncheate aproape de stăpâna lor gemeau sfâşietor şi priveau cu ochii mari şi înspăimântaţi pe aceşti monştri galbeni plini de sânge.

Cele două bătrâne servitoare au fost apucate cu violenţă şi scoase, în ciuda implorărilor sfâşietoare. Şi barbarii cu ochii oblici, fără a ţine seama de slăbiciunea femeilor, le-au tăia gâtul, după ce le-au torturat cu artă.

Au vrut să supună aceleaşi sorţi şi pe tânăra fată, când Liuping le-a strigat:

— Opriţi! Îndărăt, bădăranilor! Această fată este a mea! O voi face să-mi fie sclavă. Ea îl va servi pe Liuping. Fără îndoială că este o persoană de rang mare. N-aş avea decât cea mai mare plăcere să pun piciorul pe ceafa acestei căţele!

Liuping nu se înşela. Prizoniera aparţinea unei mari familii

portugheze. Era Martha Ramirez, fiica inspectorului general al insulelor Moluce. Ea se reîntorcea în Portugalia la mama sa, şi tatăl său avea s-o urmeze şi el mai târziu.

Cu siguranţă că era de preferat moartea pentru tânăra fată, în locul sorţii ce i se rezerva. Privirile incendiare ale lui Liuping spuneau mai multe decât toate comentariile.

Dacă o cruţase pe nefericita portugheză, o făcuse pentru că, răpit de frumuseţea sa, voia să facă din ea jucăria capriciilor şi plăcerilor sale.

Acest personaj scârbos râdea în hohote, luând cu sine prada sa ce tremura pe punte, unde nefericita istovită de atâta teroare şi mârşăvie, a leşinat.

Liuping a dat ordin ca Martha Ramirez să fie dusă pe jonca sa, care era, ca să spunem aşa, corabia amiral a acestei flotile barbare, când deodată de la pupa corăbiei capturate, un strigăt ascuţita anunţat o velă pe mare.

Deocamdată, fără să se mai gândească la victima sa, s-a grăbit spre pasarelă.

— Într-adevăr, a exclamat el către tovarăşii săi, este o altă corabie! Se apropie încet. Astăzi avem mare noroc. Va trebui să ofer zeilor un sacrificiu de fierbinte mulţumire pentru că ne-a trimis o a doua pradă în aceeaşi zi! Cu siguranţă că bastimentul pe care-l văd acolo are o mulţime de bogăţii. Vom merge să-l capturăm imediat. Vai! Cine poate să-i reziste lui Liuping?

Sinistrul nelegiuit a dat imediat nişte ordine. A lăsat pe corabia portugheză un oarecare număr de chinezi, printre care şi cei mai vechi din banda sa şi le-a ordonat să supravegheze pe prizonieră, ferindu-se să-i facă cel mai mic rău, întrucât şi-o rezerva pentru el. Liuping ştia că această interzicere va fi scrupulos respectată. Toţi oamenii lui erau supuşi voinţei sale tiranice. El nu admitea nici o rezistenţă şi la cea mai mică veleitate de opunere îl decapita imediat pe îndrăzneţ.

Mizerabilul a mai aruncat o privire spre prizoniera sa, întinsă fără cunoştinţă pe o fâşie de velă. El se felicita pentru această captură şi acum nu avea decât dorinţa arzătoare de a ataca pe cea de a doua corabie.

Piraţii galbeni au trecut în grabă peste punţile de abordaj, în mijlocul unor strigăte de nedescris, şi au ajuns la joncile lor. Navigând împotriva vântului, cele şase bastimente chineze pluteau în întâmpinarea noului sosit.

Aceasta era corabia lui Morgan, care-şi continua drumul cu vela de furtună şi nu se afla mai departe decât la vreo câteva

mile marine.

— În sfârşit, iată-i! a spus bătrânul Andre observând pânzele. Priveşte, căpitane! Într-adevăr, ne aflăm la discreţia mării. Cum vom putea noi trei să înfruntăm această flotă de barbari?

Într-adevăr, oricare altcineva decât Morgan şi-ar fi pierdut curajul. Însă el era un erou în adevăratul înţeles al cuvântului, hotărât şi de neînfrânt. În ciuda imensităţii primejdiei, nu se gândea o clipă să se retragă. În zadar Andre l-a implorat să-i dea ordin lui Klas să desfăşoare câteva vele ca să se evite întâlnirea, datorită iuţelii corăbiei cu pavilion negru.

— Eu să fug! a răspuns Morgan cu dispreţ. Eu, regele mărilor, să întorc spatele acestui neam cu pielea galbenă! Niciodată, chiar de ar fi cu miile împotriva mea, aş înfrunta şi atunci moartea. Morgan nu dă înapoi!

Andre a ridicat din umeri, cuprins în acelaşi timp de admiraţie şi îngrijorare de atâta neînfricare. Însă nu se gândea să-şi părăsească postul de la cârmă, nici să se opună ordinelor şefului său. El credea pur şi simplu că acesta era sfârşitul tuturor şi că înainte de a apune soarele, nu va mai exista eroul mărilor.

— Manevrează numai cârma, în aşa fel încât să întorci de bord după fiecare salvă. Iată tot ce-ţi recomand, s-a mulţumit să spună Morgan, care a coborât imediat în baterie.

Klas s-a grăbit să-l urmeze, gata să devină util. Frumoasa lui înfăţişare se luminase, reflectând zelul interior ce-l însufleţea.

— Cu ce pot să te ajut, căpitane? a întrebat tânărul şi voinicul flăcău, agitându-şi braţele viguroase.

— Bravul meu Klas, i-a răspuns Morgan, nu am nevoie de tine în baterie. Tu nu cunoşti manevrarea tunurilor. Piesele de artilerie sunt toate încărcate şi le voi manevra eu singur. Dar ascultă, băiete! Chinezii sunt nişte adversari periculoşi când se servesc de oalele lor puturoase. Datorită acestui mijloc de temut pe care îl aruncă de obicei pe puntea unei corăbii. Misiunea ta va fi să împiedici această încercare. Fii foarte atent când vreo barcă de-a lor va încerca să se apropie, sub acoperirea norilor de pulbere. În felul acesta ei reuşesc în mod obişnuit să azvârlă pe puntea bastimentelor ce le atacă oalele lor aprinse.

Klas a holbat cât a putut micii lui ochi şi şi-a deschis cele două urechi mari ale sale auzind vorbindu-i-se despre aceste împuţite oale de foc. În viaţa lui nu ajunsese ceva asemănător la cunoştinţa sa. Ca toţi bunii olandezi, el avea nişte noţiuni precise şi în general plăcute despre diferite feluri de oale şi marmite. Însă acestea de care îi vorbea căpitanul erau în afara a tot ceea

ce văzuse şi visase.

— Nişte oale de foc dezgustătoare! a murmurat el visător. În tot cazul, galbenii nu le vor arunca pe bord. Voi avea grijă de asta. Îi voi arăt căpitanului că şi eu sunt bun la nişte treburi şi bătrânul Andre îşi va da seama că pot să-mi folosesc energia şi în altfel decât în faţa supei.

Klas s-a simţit mai întâi destul de nedumerit cu privire la cel mai bun mod de executare a ordinului. Însă coborând în cabina din întrepunte ce servea de bucătărie, i-a venit dintr-o dată o idee într-adevăr originală şi care putea fi numită genială.

După câteva minute, el a aprins un foc vioi, pe care a pus o căldare mare. Apoi a umplut-o cu o substanţă ce avea un aspect ciudat, însă care nu era de fapt destinată alimentaţiei.

Odată făcută treaba la bucătărie, Klas s-a îndreptat spre punte ca să vadă venind oalele vătămătoare ce urmau să fie aruncate aici.

Vântul le era potrivnic şi chinezii se vedeau obligaţi să manevreze. La rândul său, Andre încetinea cât putea mai mult viteza corăbiei, ca să prezinte flancurile primejdioşilor adversari. Bătrânul pilot ştia că de preferinţă galbenii atacă pe la extremităţile navelor, pe la prova şi pupa. De altminteri, existau nişte manevre de necrezut prin bruscheţea lor, care nu aveau nici o şansă de reuşită cu o altă corabie, pe care Andre putea să le realizeze la momentul voit, datorită solidităţii excepţionale şi a surprinzătoarei mobilităţi a bastimentului său.

Bătrânul ofiţer îşi folosea cu siguranţă întreaga lui îndemânare. Pentru moment, joncile erau încă în afara bătăii tunului. Piraţii galbeni nu se apropiau decât încet, însă era de-acum vizibil că recurgeau la tactica lor preferată.

— Dacă vom ieşi sănătoşi şi neatinşi, voi crede încă în miracole, îşi spunea bravul Andre. Căpitanul se joacă cu moartea. Şi în ce-l priveşte pe Klas, care sprijinit pe bordură, rămâne acolo gură cască privind marea, nu ştiu prea bine cu ce ar putea să ne ajute. Ar trebui totuşi să fie folosită această forţă de taur. Însă cum?

Joncile chinezeşti se apropiau pe două rânduri. Cea pe care era îmbarcat Liuping şi alte două se îndreptau cât mai mult cu putinţă spre stânga, având evident ca obiectiv prova corăbiei lui Morgan. Celelalte trei luau o direcţie opusă, pentru a se aranja la pupa corăbiei negre.

Această stratagemă, obişnuită în mările din extremul orient, ar fi putut determina un sfârşit fatal. Însă chinezii nu ţineau seama

de mobilitatea corăbiei negre, fără a lua în calcul experienţa desăvârşită a pilotului său, şi energia, prezenţa de spirit şi îndemânarea de necrezut a tânărului căpitan, ai cărui ochi erau fixaţi pe inamic, care cu un fitil aprins în mână era gata să tragă cu unul dintre cele mai mari tunuri.

Cele două grupuri de jonci, dar separate, veneau acum de-a dreptul, unul la prova, celălalt la pupa corăbiei lui Morgan. Deodată Andre a dat o lovitură barei, şi corabia neagră a virat de bord, ascultând ca un cal de mâna celui care-l călăreşte.

A răsunat o bubuitură asurzitoare. În lungul corăbiei lui Morgan s-a întins un nor de fum alb. Căpitanul descărcase cel mai mare tun, cu ţeava cea mai lungă. Enorma ghiulea a străbătut aerul cu un vâjâit surd şi a surprins pe chinezi, care nu se aşteptau deloc la această lovitură fulgerătoare.

Începutul luptei

Morgan ochise bine, cum ocheşte un ochitor excelent, care ştie că asta este o chestiune de viaţă şi de moarte. Efectul tirului său a fost înspăimântător. Andre a văzut clar ghiuleaua înfigându-se la pupa uneia dintre jonci, pe linia de plutire, unde a săpat o gaură enormă. Apa a pătruns în valuri prin breşă şi a umplut interiorul bastimentului, în timp ce în întrepunţi cădeau unii peste alţii mai mulţi chinezi atinşi, pe jumătate zdrobiţi de către proiectil.

— Jonca se scufundă! a strigat Andre, dând o nouă lovitură cârmei, care a făcut corabia să vireze, în timp ce sub impulsul velei de furtună înainta mereu câte puţin. Pe toţii diavolii! Căpitanul Morgan a ochit foarte bine. Însă i-au rămas încă cinci, mult prea multe pentru noi. Şi nu suntem aproape de salvare!

Andre şi-a îndreptat automat privirea spre Klas, care mereu pe punte şi fără a pierde din vedere consemnul său, a făcut o strâmbătură de bucurie la vederea joncii lovite, invadată de apă şi dispărând puţin câte puţin sub valuri. Piraţii galbeni, în cea mai mare parte cuprinşi de panică, se aruncau grăbiţi în apă, ca să se refugieze în altă joncă. Însă salvarea nu mergea atât de bine, oricât de buni înotători erau. Ei aveau de înfruntat un duşman mai de temut decât tunurile lui Morgan. Enormii rechini ce poluau aceste meleaguri şi care din instinct nu părăseau locul unei lupte navale, cu o poftă de mâncare sporită de cadavrele marinarilor portughezi, mişunau înnebuniţi în aceste ape. Hrăpăreţii locuitori ai adâncului se întâlnesc rareori cu asemenea festinuri. Albi sau galbeni, pentru ei erau aceeaşi mâncare rafinată. Cutreierau valurile din toate părţile, cu lovituri formidabile de coadă, ivindu-se brusc la suprafaţă. Se ridica un ţipăt: acesta era al unui înotător apucat în trecere şi deja pe jumătate devorat.

Cei care puteau să ajungă la timp pe o altă joncă se socoteau fericiţi. Însă câţi dintre ei nu scăpau de un fel de moarte pentru a se întâlni curând cu o alta!

Liuping, în picioare la prova joncii sale, în fruntea celuilalt grup, asista cu o turbare neputincioasă la pierderea aceleia care se scufunda. Era cu atât mai furios cu cât această nenorocire se datora unei singure lovituri de tun, şi şeful chinezilor, din experienţa luptelor sale navale, trebuia să-şi spună că aceasta

era opera unui ochitor extraordinar, care probabil îi rezerva mai multe alte surprize.

Nu era mai puţin mirat de uşurinţa cu care evolua corabia neagră, în comparaţie cu încetineala propriilor sale bastimente. Se întreba ce însemna acest pavilion negru prevăzut cu desenul alb al unui cap de mort, pe care niciodată nu-l văzuse şi care nu aparţinea nici unei naţiuni ale căror corăbii navigau pe aceste mări. Chinezii aveau un pavilion roşu ca sângele în formă triunghiulară, pe care erau desenaţi nişte dragoni albi. Însă înţelegea din instinct că pavilionul negru cu cap de mort era şi mai ameninţător decât al lor şi că el prevestea nişte lucruri neprevăzute şi înfiorătoare.

Liuping nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce putea însemna Morgan. Niciodată nu auzise încă vorbindu-se de regele mărilor. Tânărul căpitan apărea pentru prima oară pe aceste meleaguri, pe care chiar tatăl său nu avuse ocazia să le viziteze.

Însă Liuping nu ajunsese la capătul uimirii. Nu-şi explica absenţa aproape totală a echipajului pe bordul corăbiei negre. El nu-i observa decât pe pilot şi pe Klas, care contempla mereu cu acelaşi aer satisfăcut spectacolul valurilor.

— Aceşti oameni sunt şmecheri, spunea el celor ce-l înconjurau. Ei se tem de marmitele noastre dăunătoare şi de aceea s-au ascuns deja în baterii. Asta nu mă va împiedica să le arunc câteva oale aprinse pe punte, ca să-l înlătur pe pilot şi pe celălalt ins. În tot cazul, va fi uşor să-i abordăm şi să-i afumăm în întrepunte.

În clipa când pronunţa aceste cuvinte, tunul a bubuit a doua oară. Corabia neagră virase rapid din nou. Ea ameninţa acum cele trei jonci ale lui Liuping, ce se îndreptau spre bompres. A urmat aproape imediat o a treia lovitură. Morgan a ochit şi a tras cu o iuţeală uimitoare. O ghiulea a atins jonca în plin flanc şi o deteriorase puternic. Următoarea, lovind aproape în acelaşi loc, a sfărâmat nervurile şi a pătruns în depozitul de pulbere.

S-a produs o explozie formidabilă, care l-a scuturat puternic pe Liuping. În aer s-a înălţat o coloană de foc şi când s-a împrăştiat fumul, nu s-au văzut decât sfărâmăturile bastimentului, clătinate şi împrăştiate de valuri.

Liuping a rămas mai întâi buimac, apoi a început să urle turbat şi a sărit ca un nebun pe puntea joncii sale, agitând sabia şi vociferând cele mai îngrozitoare blesteme la adresa corăbiei negre.

— Foc! a strigat oamenilor săi. Trageţi asupra corăbiei negre!

La tunuri!

Cum am spus-o, joncile posedau nişte guri de foc. Însă nu de o fabricaţie de mare calitate. Erau nişte ţevi scurte în formă de mortiere. În ce-i privea, chinezii nu erau nişte tunari foarte îndemânatici. În loc de manevrarea tunurilor, preferau să se folosească de oalele lor împuţite, şi în sfârşit, de muschete şi de arme albe.

Ei s-au supus de îndată şefului lor şi şi-au descărcat artileria. Dar rezultatul a fost jalnic. Ghiulele zburau în toate părţile, în afară de direcţia voită. Cădeau în mare la o anumită distanţă, în dreapta şi în stânga corăbiei negre, căreia nu-i provocau nici o pagubă.

Pe Andre încercându-l o mare satisfacţie distrugerea celor două jonci, el nu era totuşi liniştit de urmarea acestor evenimente.

— Bădăran afurisit, i-a strigat el lui Klas. Încetează odată să te rânjeşti! De ce rămâi acolo nemişcat şi cu gura căscată? N-avem nevoie de strâmbături. Ajută-l mai degrabă pe căpitan şi apucă-te de o treabă!

Însă Klas nu se lăsa întors de la scopul lui.

— Sunt la postul meu, a replicat el cu mândrie. Căpitanul m-a pus aici. Şi ştiu ce mi-a recomandat să fac. Nu-mi voi încălca consemnul.

Andre a mai mormăit, însă avea şi el alte treburi de făcut, în loc să se supere pe Klas. Avea nevoie de toată atenţia ca să se ocupe de cârmuirea şi manevrarea corăbiei.

Joncile se apropiau mereu. Liuping, scos din fire, jurase să distrugă corabia neagră şi să ucidă europenii în cele mai grele chinuri. Fumul pulberii ultimei lovituri de tun mai plutea încă deasupra valurilor ca o perdea deasă şi albicioasă. Însă Klas, cu micii lui ochi sclipitori, nu înceta să privească în partea de unde cele două jonci, din care una era comandată de Liuping în persoană, se lăsau duse înspre prova lui Morgan.

— Iată că a sosit momentul! şi-a spus tânărul matelot.

Şi a dispărut prin tambuchi.

— La ce se gândeşte totuşi acest caraghios! a murmurat bătrânul Andre, care-l observa de la cârmă. Într-adevăr, pare cam mărginit. În loc să coboare în baterie şi să-i dea o mână de ajutor căpitanului, sunt sigur că a alergat la bucătărie. Pe cuvântul meu, îi este încă foame şi vrea să-şi umple burta înainte de a-l lua dracul. Îşi îndoapă gâtlejul sub cuţitul unui chinez!

Klas a reapărut curând, aproape să-şi piardă respiraţia. Ducea

o căldare enormă plină cu un lichid ce fumega şi a depus-o cu băgare de seamă lângă bastingaj. Andre se pierdea în presupuneri, neînţelegând nimic din toată această uneltire. Apoi l-a văzut pe flăcău făcând un salt şi apucând ceva prevăzut cu un mâner lung, pe care l-a recunoscut cu greu a fi o enormă pensulă pentru gudronat. Dintr-o dată, Andre a devenit din ce în ce mai intrigat. Nu mai înţelegea nimic. S-a înclinat într-o o parte şi a privit, fără să ştie de ce, peste muchea de deasupra bastingajului şi a observat două bărci ce navigau rapid în sens invers, fiecare spre o extremitate a corăbiei. A înţeles imediat că piraţii galbeni recurgeau la mijlocul lor perfid. Bărcile erau încărcate cu oale asfixiante. În faţa lor, câte un colos cu faţa strâmbată de un surâs oribil ţinea o torţă pregătită să aprindă oalele puturoase.

Dacă ar fi ştiut că pe corabie nu se aflau decât trei oameni valizi, cu siguranţă că Liuping ar fi ordonat imediat abordajul. Însă era departe de a presupune acest adevăr şi nu vedea motivul de a nu urma tactica sa obişnuită.

Cum şi-ar fi închipuit chinezii că în baterie nu se găsea decât un singur om care deservea tunurile? Acest om, el singur, putea înlocui întreg echipajul, ca un Napoleon, a cărui unică prezenţă echivala cu mii de oameni. În baterie se aflau tunuri grele care cereau efortul a numeroşi servanţi pentru încărcare şi ochire. Morgan, cu puterea lui herculeană, a deplasat una din aceste piese şi a îndreptat-o asupra singurei bărci pe care o putea observa, aceea care venea spre bompres.

Morgan a aşteptat nepăsător ca barca să treacă prin faţa gurii tunului, încărcat de această dată cu ghiulele înlănţuite, şi exact în momentul când feţele galbene au apărut în câmpul de tragere, el şi-a apropiat fitilul aprins de tun. O bubuitură, un fluierat fuzant de ghiulele cu lanţ, apoi nişte urlete înspăimântătoare şi pe locul unde trecea barca chineză, Morgan n-a mai văzut prin fum decât nişte epave plutitoare. Ghiulele cu lanţ distruseră total ambarcaţia, echipajul şi încărcătura cu oale asfixiante.

În acest timp Andre parcă nu mai trăia. Era într-o transă mortală. Barca ce ameninţa prova era din fericire distrusă. Însă cealaltă, de la pupa, aceea pe care Morgan nu putea să o vadă, şi asupra căreia, se înţelege, nu putea trage, nu era de ajuns ca să infecteze corabia?

Deja uriaşul chinez din faţa acestei bărci, ajunsă de-acum sub pupa, se pregătea să aprindă cu torţa sa prima oală de foc şi s-o arunce pe punte. Andre nu putea să-şi părăsească cârma şi nu vedea nici un mijloc de evita pericolul. Dar gigantul chinez în loc

să aprindă oala, a început să sloboadă urlete îngrozitoare şi să sară de colo-colo, zbătându-se ca un diavol binecuvântat. Şi n-a trecut mult şi tovarăşii săi au făcut la fel, lăsându-şi vâslele şi gesticulând ca nişte scoşi din minţi.

— Dar ce s-a întâmplat, au înnebunit? a murmurat bătrânul Andre, a cărui mirare era fără margini.

El şi-a întors atunci privirea spre punte şi a găsit cheia enigmei. L-a văzut pe Klas în picioare în faţa căldării ce fumega şi a observat că aceasta era plină cu gudron topit. Tânărul marinar ţinea în mână lunga lui pensulă, cu care arunca sârguincios materia topită şi îi stropea neobosit pe chinezii ce urlau de durere.

— Bravo, Klas! a strigat Andre, când în sfârşit a înţeles situaţia. Într-adevăr, deşi începător, tu nu eşti atât de dobitoc pe cât pari. Dă-i drumul, băiete! Haide! Serveşte-le o raţie bună şi caldă! Stropeşte-i, camarade! Asta le va schimba culoarea pielii.

Klas nu avea nevoie de încurajare. El şi-a urmat fără odihnă operaţia, cu o asemenea înflăcărare şi veselie, încât gura îi părea deschisă până la urechi.

Sub această aversă crescândă de stropi arzători şi lipicioşi, cei patru piraţi chinezi nu păreau să mai reziste mult. Îşi pierduseră capul şi săreau unul după altul în mare sperând să-şi calmeze dureroasele arsuri.

Dar nici după asta n-a încetat stropirea cu gudron. De îndată ce reapărea la suprafaţă capul vreunui chinez, Klas arunca un alt jet.

Şi dacă galbenul se aventura mai departe dincolo de atingerea pensulei, cădea în maxilarele enormilor rechini, a căror nesăturată poftă de mâncare, îl făcea de ruşine pe bravul Klas, care niciodată nu se simţise la fel, chiar în momentele de foame insuportabilă.

— Dumnezeule din cer! a exclamat el plin de admiraţie, punând alături pensula devenită inutilă. Vă vor face bucăţi aceşti domni ai adâncului. Lor nu le trebuie farfurii. Am văzut chiar acum cum înghiţeau pe un chinez dintr-o apucătură. N-a rămas din diavolul galben decât încălţămintea. Grozavi rechini! S-ar zice că gudronul este un stimulent, şi chiar un condiment după gustul lor.

— Atenţie, Klas, i-a strigat atunci Andre, întrerupându-i brusc meditaţiile gastronomice. Iată o a treia barcă care vine din cealaltă parte. A ajuns deja foarte aproape de corabie!

Într-adevăr, se apropia o a treia ambarcaţie, încărcată şi ea cu

oale, la prova de această dată. Liuping o trimitea în ajutor, după distrugerea celei dintâi. Klas nu a avut timp să alerge cu căldarea şi pensula sa. A sosit totuşi ceva mai târziu.

Omul de dinaintea bărcii apucase deja o oală şi o aprindea cu torţa ce-o avea gata pregătită. A aruncat-o cu putere. Bomba a descris prin aer o curbă chiar pe deasupra corăbiei, unde avea să cadă cu siguranţă, explodând şi răspândindu-şi emanaţiile ucigătoare.

De această dată, s-a gândit Andre, va trebui să părăsesc puntea. Aceste canalii de chinezi vor sosi în cele din urmă. Cu asta se va termina cu noi.

Însă Klas, care fără a avea aerul, nu pierdea nici o mişcare a inamicului, şi-a amintit de jocurile copilăriei, în care el era maistru. Şi cu vechea îndemânare de jucător de minge a făcut un salt, şi marele lui palme, ce se credeau destul de neîndemânatice, a prins în trecere primejdioasa sferă găurită, înainte ca ea să atingă puntea corăbiei negre.

Andre a deschis ochii mari, surprins de îndemânarea şi prezenţa de spirit a bravului Klas. Acesta, cu balonul de porţelan în mână, a sărit cu elan spre bastingaj şi s-a aplecat asupra bărcii.

— Nu avem nevoie de porcăriile voastre! a strigat chinezilor cu vocea lui puternică şi aspră. Mulţumim pentru cadou! Vi-l restitui!

Uriaşul galben se pregătea acum să arunce o nouă oală de foc, pe care tocmai o aprindea. Însă Klas nu i-a dat timp.

A ridicat marmita ce-o prinsese atât de îndemânatic, şi cu o precizie remarcabilă, a trimis-o de-a dreptul în barcă, unde a explodat pe capul gol al unui vâslaş.

Efectul a fost magic. Chinezii, care cunoşteau mai bine ca oricine rezultatele asfixiante ale diabolicului amestec, au sărit ca nişte broaşte în valuri, unde rechinii s-au grăbit să-i culeagă cu recunoştinţă şi fără invitaţie specială. Klas, bucurându-se de noua lui reuşită, a început să execute pe punte un dans războinic în felul său, agitându-şi frenetic bereta.

— Ai văzut, i-a strigat el lui Andre, cum am înapoiat chinezilor blestematul lor instrument de luptă? I-ai văzut sărind în mare ca să evite propria lor calamitate?

— Da, eşti un viteaz! i-a strigat la rândul său Andre. Purtarea ta de astăzi m-a făcut să trec peste toate prostiile tale anterioare. Meriţi stima noastră şi căpitanul va şti să te răsplătească. Te-ai comportat ca un adevărat marinar, ca un om

inimos şi expedient şi ai contribuit puternic la salvarea noastră.

Însă Klas de-abia asculta aceste elogii, care nu-şi făceau mai mult efect decât toate bruftuielile ce le suferise adesea cu ceva în urmă, câteodată poate nedrept. El avea convingerea că făcea ceea ce era mai bine şi era gata, ca întotdeauna, chiar şi la masă în faţa farfuriei, să-şi facă pur şi simplu datoria. În felul său naiv, a fost de altminteri foarte amuzat, în momentul când un rechin înghiţea chinezul pe capul căruia se spărsese oala puturoasă.

— Vezi deci, Andre, a strigat el ţinându-se cu mâna de burtă din pricina râsului. Rechinul lasă impresia că-i place gustul cărnii chinezeşti. El n-o aruncă din bot!

Dar nu-l putea face să râdă pe Andre. Gândul acestuia îi era aiurea. Pe valuri mai existau încă trei jonci chinezeşti. Acestea se ţineau acum la oarecare distanţă, însă era de presupus că piraţii galbeni aveau să revină la atac. Nu ar accepta pierderile considerabile pe care le suferiseră, fără a încerca să se răzbune.

Şi de fapt, chinezii erau scoşi din sărite. Văzuseră că cele trei bărci încărcate cu armele lor de luptă, pe care obişnuiau să le folosească ca să-şi asigure abordajul, fuseseră de la început şi ca prin farmec, golite de echipele lor şi de încărcătura ce o aveau. Se întrebau dacă nu cumva diavolul în persoană conducea tot ce se petrecea pe această corabie ciudată, unde nu se observau decât doi oameni.

Chinezii sunt superstiţioşi şi Liuping vedea bine înaintea lui descompunerea oamenilor săi şi panica ce începea să-i copleşească. Această corabie misterioasă, pe care nu era vizibil nici un echipaj, îi lovea înspăimântător. Evident, era vrăjită.

Cu câteva ore în urmă ei capturaseră fără prea multă greutate şi nici cu sacrificii, un mare număr de portughezi, puternici şi bine înarmaţi, masacrând întregul echipaj. Şi acum se găseau în prezenţa unei corăbii pe care nu observau decât un pilot şi un marinar, care le opuneau o rezistenţă de neînfrânt. Pierduseră de-acum două din joncile lor, din care una sărise în aer cu toţi cei ce erau pe ea!

În ce priveşte corabia neagră, aceasta repeta într-o clipă o manevră surprinzătoare de întoarcere subită, de parcă ar fi sucit-o deodată o mână uriaşă. Nu lăsa să se apropie nici o ambarcaţie, nici la prova, nici la pupa, şi cu toate că era prevăzută numai cu o velă de furtună, tăia apa ca un delfin.

Aceasta te făcea să înnebuneşti. Şi de fapt, Liuping devenise un nebun furios. El plesnea de ciudă şi turbare.

— Îmi trebuie această corabie! striga el cu gesturi de nebun.

Cum? Eu, Liuping, regele mării Chinei, să dau înapoi! Vom aborda fără nici o întârziere corabia neagră. O voi avea!

În acelaşi moment în care şeful piraţilor galbeni pronunţa aceste cuvinte, corabia lui Morgan a virat cu o rapiditate nemaipomenită şi şi-a prezentat flancul celor două jonci ce se găseau la pupa ei. Sărind de la un tun la altul, Morgan a ochit la iuţeală şi lovitura a pornit. Bubuiturile s-au succedat apoi aproape fără întrerupere. Şase tunuri grele îşi trimiteau unul după altul descărcăturile purtătoare de dezastru pe navele chinezeşti, care nu puteau să manevreze destul de repede ca să iasă din bătaia lor.

O luptă disperată

Efectele acestei canonade au fost îngrozitoare. Una din jonci începea să se scufunde. Alta primise patru ghiulele. Mai plutea încă, dar flancurile înţesate de oameni prezentau aspecte oribile.

Cea mai marte parte a piraţilor din prima joncă s-a refugiat pe cea de a doua. Şi în această îmbulzeală au pătruns cele patru ghiulele, perforând dintr-o parte într-alta mulţimea îngrămădită de oameni.

Arborada a fost zdrobită, în aşa fel încât bastimentul nu mai era decât un ponton gol în interiorul căruia şiroia sângele.

De altminteri, această joncă se scufunda din ce în ce mai mult. Supravieţuitorii se aruncau în apă ca să înoate şi au reînceput aceleaşi scene de groază pe care le-am descris de-acum de mai multe ori.

Existau doar două bastimente inamice, de care Morgan nu avea de ce să se teamă de acum înainte. Prin dibăcia, puterea şi precizia tirului său, tânărul erou scosese din luptă patru jonci chinezeşti din cele şase. Însă cele două mai mari din flotila piraţilor galbeni, şi mai ales cea care-i servea lui Liuping de vas amiral, mai pluteau încă. Erau intacte şi îmbarcate cu oamenii de elită ai lui Liuping.

Barbarul şef, care asistase fără a putea face ceva ca să împiedice distrugerea celorlalte bastimente ale sale, se zbătea cu un delir din ce în ce mai violent, ca un adevărat nebun. Pur şi simplu, spumega de turbare.

— La abordaj! La abordaj! urla el furios. Să acostăm satanica corabie! Vreau s-o capturez şi să-mi răzbun oamenii! De s-ar afla două sau mai multe mii pe corabia neagră, îi vom captura de vii şi îi vom tăia în bucăţi, făcându-i să moară la foc mic. Torturile cele mai groaznice vor fi prea plăcute pentru ei. Înainte, înainte, fii ai cerului! La abordaj, vă spun din nou, la abordaj!

Cele două jonci, care manevrau împreună, aveau în acel moment un vânt favorabil. Liuping. Care învăţase pe pielea lui cât de primejdios era să te găseşti în faţa flancurilor corăbiei negre, urmărea înainte de toate să ajungă la bompresului navei străine, ca să prindă de acolo punţile de abordaj. Vântul umfla pânzele mari ce serveau de vele navelor chinezeşti ce se apropiau cu o viteză neobişnuită. Morgan nu mai avea vreme să-şi încarce tunurile. Dintr-un salt a fost pe punte. Pe chipul

înnegrit de pulbere îi străluceau ochii ca nişte cărbuni aprinşi.

— Andre, a strigat el bătrânului ofiţer. Leagă puternic cârma! Pleava galbenă vrea să ne abordeze.

Apoi s-a întors spre Klas:

— Klas, bravul meu băiat, sunt mândru de tine! Veniţi amândoi alături de mine! Chinezii au pus capul spre prova noastră. Deci vom merge să-i aşteptăm la prova. Haide, Klas. Îi vom ochi cu piesa de la bompres şi îi vom face acestei adunături o primire caldă.

Pe corabia lui Morgan se afla mereu la prova un tun încărcat cu mitralii. Era o măsură de prevedere, pe care căpitanul n-o neglija niciodată, însă care uneori îi permitea să zădărnicească vreun atac neaşteptat.

Bătrânul Andre îşi suflecase mânecile cămăşii, lăsând goale braţele lui nervoase, ce reliefau nişte muşchi puternici. La dreapta sa atârna o centură cu arma lui preferată, o sabie grea de abordaj, cu lama lată şi foarte ascuţită. I-a mângâiat drăgăstos vârful, nerăbdător să aplice cu ea lovituri îngrozitoare. În cealaltă parte a centurii purta patru pistoale cu două ţevi încărcate. Klas avea şi el tot atâtea. Morgan se mulţumea cu două pistoale cu două focuri. Însă îşi avea sabia favorită cu minunata sa lamă, care în mâinile sale trecuse prin multe încercări. Klas căuta şi o altă armă, potrivită pentru mâinile sale butucănoase, pe care camarazii lui le comparau cu cele ale unui urs.

— Ia o sabie, Klas, i-a strigat Andre tânărului scurt şi îndesat, ai cărui ochi mici străluceau de dorinţa de a se bate.

Însă Klas a clătinat din cap. O sabie? Nu. Aceasta nu era pentru el. N-ar fi ştiut s-o folosească cu îndemânare. În timp ce era copil la părinţii săi, intrase de mai multe ori în pădure şi doborâse singur nişte copaci. O secure, iată ce-i trebuia! A dispărut şi după câteva clipe s-a reîntors cu o secure enormă, cea mai mare şi mai grea ce se afla pe navă.

— Iată o armă potrivită pentru mâna mea, i-a spus el lui Andre, rânjind şi învârtind enorma sa unealtă. Este adevărat, această secure ar putea fi încă şi mai grea, însă ea îşi va face treaba cum trebuie. Le voi arăta acestor piei galbene ce unelte întră într-un craniu ras… ca şi cuţitul meu în brânza din ţara mea! Într-adevăr, va fi o mare plăcere!

Andre a zâmbit prieteneşte, găsind comparaţia ingenioasă. În aceste ore grave, Klas îşi cucerise în întregime simpatia bătrânului ofiţer.

Însă nu mai era momentul de râs. Preocupat şi îngrijorat, Andre privea marea. Cele două jonci nu se mai găseau decât la o distanţă foarte scurtă, având mereu ca obiectiv prova corăbiei negre.

— Diabolică şi vicleană naţiune! a mormăit bătrânul ofiţer. Se vede din ochii lor că au luat parte de multe ori la lupte, căci nu lasă impresia că le este teamă. Deschis vorbind, ei nu pot să ştie că suntem numai trei oameni valizi la bord. Într-adevăr, este ceva de râs! Însă n-are importanţă. Ne vom vinde scump viaţa.

Pe jonca comandată de Liuping s-a produs o oarecare agitaţie. Oamenii de pe cealaltă joncă, ieşiţi din sărite, nu mai aveau răbdare şi au cerut să pornească cei dintâi la atacul corăbiei negre.

Tânărul erou al atâtor victorii maritime s-a întors spre cei doi tovarăşi ai săi, singurele ajutoare în această parte, întrucât ceilalţi mateloţi prezenţi zăceau bolnavi şi neputincioşi în întrepunţi.

— Acum este vorba, a spus el cu sângele rece obişnuit, de a învinge sau de a muri. Pentru noi, ca şi pentru nefericiţii noştri camarazi din întrepunte, viaţa este miza cea mai supremă. Ne ameninţă un duşman foarte superior ca număr. Vom lupta, este nevoie s-o mai spun? Până la ultimul strop de sânge. Vom face cinste pavilionului negru. Şi oricine ajunge să fie adversarul nostru, trebuie să ştie că are de-a face cu Morgan!

Joncile ajunseseră acum atât de aproape, încât se auzea vâjâitul vântului printre velele lor împletite, umflate, gata să explodeze. Prima, cea care adineauri depăşise pe cealaltă, a atins uşor bompresul corăbiei negre. Velele sale i-au căzut şi a Morgan a văzut că piraţii galbeni îşi lăsau puntea de abordaj.

— Atenţie! a strigat Morgan celor doi tovarăşi. Iată-i! Nu trageţi înainte ca să dau ordin. Aşteptaţi calmi şi nu rataţi nici o lovitură. După aceasta, ne vom folosi de armele albe.

A urmat o clipă de aşteptare neliniştitoare. S-a auzit un trosnet sinistru. Puntea de abordare a bastimentului chinezesc s-a lăsat pe corabia lui Morgan şi în bastingajul corăbiei negre s-au înfipt grelele căngi de fier. Abia s-a prins puntea de abordaj, că s-a şi repezit pe ea un furnicar de piraţi galbeni.

Cu o putere herculeană, Morgan a întors gura tunului de la bompres cu faţa spre puntea de abordaj. Prompt ca un fulger, el a dat foc cu fitilul pulberii. A răsunat un bubuit de trăsnet şi invadatorii au primit de la mică distanţă o descărcătură de mitralii, care a pătruns prin masa deasă şi a rostogolit pe cei mai

numeroşi în mare. Restul celor ce se înghesuiau pe puntea de abordaj erau pur şi simplu hăcuiţi şi o grămadă de rămăşiţe umane interzicea trecerea.

Chinezii ce veneau din urmă au fost o clipă dezorientaţi de efectul fulgerător al acestei descărcări de mitralii, însă turbarea era mai puternică decât ura. Diabolicii galbeni, cuprinşi de delir, au sărit cu urletele unor scoşi din minţi pe deasupra acestei baricade de corpuri mutilate, ca să-i masacreze cât mai repede pe Morgan şi cei doi camarazi ai săi.

Nu vedeau în faţa ochilor decât trei adversari, însă credeau într-o şiretenie şi se aşteptau la năvălirea subită a întregului echipaj.

Din fericire, pe jonca pe care o comanda Liuping nu se terminase repararea velelor, astfel că Morgan şi cele două ajutoare ale sale au putut să-şi concentreze toate eforturile spre piraţii primei jonci care scăpaseră de mitralii.

Erau acum la o bătaie de pistol. Morgan, Andre şi Klas au tas imediat cu ambele mâinile în grămadă şi fiecare glonţ a ucis un om. Cu toate acestea, chinezii mai continua încă să înainteze.

Atunci Morgan şi cei doi camarazi ai săi, aruncându-şi pistoalele golite, pe care nu aveau vreme să le reîncarce, şi-au apucat armele albe, şi asupra asaltatorilor au început să plouă viguros o grindină de lovituri. Morgan lovea ca un viteaz. Îşi făcuse un adevărat zid de apărare din cadavre. Greaua sabie a lui Andre făcea goluri în jur. În ce-l privea pe Klas, imensa lui secure în braţele sale robuste dobora galbenii ca un tăietor de lemne tinerele tulpini dintr-un crâng.

Nimeni nu putea să reziste acestor lovituri formidabile. Însă chinezii, puternici prin superioritatea lor numerică, îşi completau golurile, în aşa fel încât nu încetau să înainteze. Care avea să fie sfârşitul? Un glonţ sau o lovitură se sabie putea să-l atingă pe Morgan! La acest gând Andre se cutremura. Însă cei doi eroi nu se reţineau să secere larg în jurul lor, ca şi cum ar fi ţinut în pumni marea coasă a morţii.

Deodată Klas s-a îndepărtat de locul unde până atunci ridicase şi coborâse securea sa, cu rezultate destul de înspăimântătoare. Ce vrea să facă? s-a întrebat Andre cu îngrijorare. S-a săturat să se mai apere? Nici gând! Voinicul flăcău se apucase din nou să izbească cu barda lui. Însă de această dată loviturile lui nu mai cădeau peste diavolii galbeni. Ele atacau structura punţii de abordaj, chiar ghearele de prindere a acesteia. Lovituri uriaşe zburau din dreapta şi din stânga, atât de puternice încât în

momentul când puntea a început să se desprindă, a trebuit să-i strige lui Morgan:

— Retrage-te, căpitane! Revino repede! Am distrus-o!

Însă căpitanul nu auzea nimic.

Andre a fost nevoit să-l smulgă de pe locul unde lupta. Era şi timpul. Puntea de abordaj desprinsă de ghearele metalice de enorma secure a lui Klas s-a prăbuşit cu scrâşnet, antrenând în cădere pe toţi chinezii ce o supraîncărcau.

Nu rămăseseră decât foarte puţini chinezi pe joncă, care acum se lăsau târâţi în derivă. Tentativa abordajului eşuase, ca şi primul atac cu oale aprinse, datorită curajului, energiei şi îndemânării celor trei eroi ai noştri.

Andre nu mai putea de bucurie.

— Klas, viteazul meu băiat! a strigat el, apăsând pe inima voinicul şi curajosului băiat. Îmi retrag tot ce am zis cândva împotriva ta. Ai reuşit un lucru de necrezut cu forţa ta de taur. Nu-i aşa, căpitane? Avem tot dreptul să fim mândri de Klas?

Morgan nu a spus nimic, însă i-a trimis tânărului un zâmbet prietenesc, care i-a încălzit inima ţărănească şi bună. Nimic nu putea să-l încânte mai mult decât această recompensă.

Însă nu venise momentul manifestării libere a sentimentelor de uşurare. Cei trei eroici luptători mai aveau încă preocupări serioase.

Fără îndoială, nu mai era de temut cea de a cincea joncă, al cărei echipaj, ca să spunem aşa, era zdrobit şi unde peste tot domnea dezordinea şi confuzia. Între timp se apropia la rândul său, după ce-şi reparase velatura, cea de a şasea şi ultima joncă, cea mai mare, corabia amiral a teribilului Liuping. Trebuia să se mai lupte cu acest şef însetat de răzbunare. Însă Morgan nu putea să aştepte ca acest temut bastiment să încerce abordajul. Voia să profite de momentul de răgaz ca dea din nou cuvântul tunului.

— Repede! Aduceţi aici nişte bombe cu mitralii, Andre! i-a strigat căpitanul statornicului său tovarăş. Să încărcăm imediat piesele. Iată că vine cea mai puternică joncă, ultima, cea a şefului acestor bandiţi. Ascultă-i cum răcnesc!

Andre şi Klas au adus bombe cu mitralii şi nişte încărcături cu pulbere. Şi puţin după aceasta toate gurile de foc au fost reîncărcate. Morgan a ochit puntea joncii inamice, pe care vântul o împingea rapid înspre ei. Klas i-a întins lui Morgan un fitil aprins. O ultimă şi imediată verificare a ochirii, o detunătură puternică şi descărcătura ucigătoare a măturat puntea joncii cu

piraţii galbeni care mişunau pe ea, smulgând catargul şi zdrenţuind velele împletite.

Liuping nu fusese atins. Morgan l-a observat la prova ameninţând nebuneşte cu sabia.

— Să reîncărcăm, a spus Morgan cu voce tunătoare. Cu încărcături de pulbere şi ghiulele cu mitralii. Acum sau niciodată!

Andre şi Klas l-au servit în mare grabă cu muniţie. El a reîncărcat cu o rapiditate vertiginoasă. Salva a izbucnit din nou, şi întrucât jonca îşi prezenta flancul, cu tirul precis al lui Morgan efectul a fost îngrozitor. Întreg echipajul părea nimicit.

— Virează de bord, ei virează! a strigat Andre. Canaliile o iau la fugă!

— După ticăloşi! a răcnit Morgan cu o voce tunătoare. Nu trebuie să ne scape. Trebuie distrusă această pleavă dăunătoare. La cârmă, Andre, şi să-i prindem!

Bătrânul ofiţer a executat. Bara cârmei a fost eliberată şi Andre şi-a reluat direcţia. Klas a găsit mijlocul de înălţa destul de corect cea de a doua velă şi corabia neagră şi-a recăpătat din nou calităţile de mers.

Jonca lui Liuping fugea cu toate velele, îndreptându-se evident spre corabia portugheză, pe care piraţii galbeni o lăsaseră, cu velele strânse şi la ancoră, la oarecare distanţă în urmă. Acolo voia Liuping să ajungă, ca să încerce de la bordul acesteia să sfideze încă o dată temuta corabie neagră, şi s-o scufunde cu ajutorul bateriilor portugheze.

Cele două bastimente tăiau valurile, cu jonca în frunte şi urmărirea a devenit mai energică, corabia neagră fiind acoperită de pânze datorită strădaniilor bunului Klas. Jonca a ajuns aproape de corabia portugheză. Întorcându-se în vânt, e a manevrat ca să se alăture în lungul marii corăbii. Însă Morgan s-a repezit la cârmă, a pus capul spre joncă şi s-a lăsat dus cu toată viteza şi din toate puterile sale. Un scrâşnet, o strivire! Corabia neagră tăiase în două jonca chineză, cu pintenul blindat ce-i arma prova. Cele două fragmente s-au scufundat imediat în apă şi odată cu acestea cea mai mare parte a piraţilor galbeni. S-au luptat un oarecare timp cu valurile şi au sfârşit prin a se îneca succesiv, ori au fost sfâşiaţi de rechini.

Corabia neagră a virat din nou, însă de această dată ca să se plaseze la rândul său bord la bord cu corabia portugheză. Morgan a sărit pe punte urmat de Klas, care nu-şi părăsea marea secure de execuţie, de care ştia atât de bine să se folosească. Cei doi bărbaţi s-au aruncat cu o impetuozitate de nerezistat

asupra a câtorva santinele lăsate de Liuping ca să păzească nava capturată şi s-o vegheze pe Martha Ramirez.

Ei au acţionat cu rapiditate, pe neaşteptate şi cu mânie, atacând pe aceşti oameni, demoralizaţi de dezastrul la care asistase de departe.

Deodată s-a auzit un ţipăt pătrunzător scos de o voce femeiască, pornit din cabina comandantului, de la pupa corăbiei.

Morgan a alergat imediat acolo şi s-a găsit în faţa uşii acestei cabine cu un chinez, a cărui îmbrăcăminte somptuoasă şiroia de apă şi care ţinea cu o mână o încântătoare fată cu părul desfăcut, învârtind cu cealaltă o sabie scânteietoare.

Acesta era Liuping. Se căţărase la bord cu ajutorul unei parâme ce atârna, şi turbat de înfrângerea sa şi de nevoia de a se răzbuna, alergase să-i taie gâtul în chip barbar nefericitei Martha Ramirez, care nu putea să i se împotrivească decât cu rugăminţi şi strigăte.

Din două salturi, Morgan a fost în faţa banditului chinez, care a slobozit un urlet de furie, văzând că învingătorul său ajunsese până aici, răpindu-i ultima pradă şi s-a pregătit pe loc de apărare. Cele două lame, spada lui Morgan şi sabia şefului galben s-au încrucişat şi s-au ciocnit cu clinchet puternic. Oţelurile aruncau scântei şi sclipeau prin reflexele lor. Liuping ataca cu violenţa unui nebun. Însă cum ar fi putut ţine piept lui Morgan acest ticălos!

Sabia regelui mării s-a întins înainte şi lama oţelită a străpuns până la gardă pieptul mizerabilului, care a căzut cu un strigăt înfiorător, dându-şi duhul nelegiuit într-un val de sânge.

Câteva zile mai târziu Morgan a debarcat în vecinătatea unei colonii portugheze pe frumoasa captivă, pe care o smulsese la timp din mâinile monstrului galben. Şi ea şi-a luat rămas bun de la salvatorul său cu lacrimi de recunoştinţă.

Oamenii echipajului n-au întârziat să-şi revină un pic din boala lor, în suficientă măsură ca să-şi reia serviciul.

Morgan curăţase marea Chinei de flotila piraţilor galbeni şi de şeful său Liuping, care era urgia acestor meleaguri. Prin această nouă victorie, mai extraordinară chiar decât toate celelalte ce le repurtase, îşi întindea domeniul oceanic până pe coastele imensului imperiu ceresc.

Cuprins

PIRAȚII CHINEZI ŞI-AU CĂUTAT PRĂZILE ÎN MAREA CHINEI ŞI OACEANUL IMDIAN, ÎNCEPÂND CU SECOLUL 15 . BUNI NAVIGATORI, FOLOSEAU JONCILE CU UNUL ORI CU MAI MULTE CATARGE.